

Historie: Sudetští Němci před Norimberským soudem. Nezamlčovat!

- CZ24 News | 25. srpna 2023

ČESKO/NĚMECKO: K neustále zatajovaným a umlčovaným historickým skutečnostem o Norimberském soudu patří i otázka žaloby a soudu skupiny tzv. sudetských Němců v ČSR. O Norimberském soudu byly popsány tuny papíru a vydány stohy publikací. Ovšem jen málo z nich se zabývalo většinovým zločinem alias Sudetoněmců čili československých Němců na rozbití ČSR.

K těmto vzácným publikacím patří knihy gen. justice JUDr. Bohuslava Ečera a Dr. Rostislava Kocourka, vydané u nás v roce 1946. Jsou to knihy "Norimberský soud" a "Svět žaluje v Norimberku". Zejména naši nepřátelé z landsmannschaftů a naši koryfeje alias Sudetoněmců na tyto prameny záměrně a programově zapomínají a zamlčují je před širokou veřejností. Dnes landsmannschaft a jeho čeští přátelé dokonce zapomínají i na německou publikaci o Norimberském soudu, která krátce přiznává vinu alias Sudetoněmců na zločinných úkladech proti Československu. (J.J.Haydebrecker, J.Leeb, "Norimberský soud", české vyd. Euromedia 2007, str.253-256.)

Dnes jak představitelé landsmannschaftů, tak jejich čeští koryfeje páni Bělobrádek a Herman (řada dalších, počínaje panem Roučkem a konče paní Marksovou-Tominovou, stejně jako brněnští přátelé sudetů pan Vokrál, pan Hollan, madam Tučková a jiní) ani slovem nepřipomenou československou žalobu na alias sudetské Němce, kterou vypracoval československý tým pod vedením gen. justice JUDr. Bohuslava Ečera, brněnského občana, jenž dnes v Brně nemá ani pomník, ani pamětní desku, pouze jedna ulice připomíná jeho jméno.

Československá žaloba k Norimberskému soudu byla vypracována na základě poznatků žalobce USA Roberta Jacksona 5. července 1945 předsedovi Komise pro vyšetřování válečných zločinů v Londýně lordu Wrightovi. Z každé země poškozené III. říší měla Komise obdržet žalobní dokument pro účely hlavního procesu. (Ečer, Norimberský soud, Orbis 1946, str.99-100.)

Nato Komise pro válečné zločiny poslala dopis 18. srpna 1945 čs. velvyslanci v Londýně se žádostí o zaslání žalobních dokumentů za ČSR. Dr. Ečer nato urychleně poslal všem čtyřem hlavním žalobcům procesu předběžně části II a III československého žalobního dokumentu, vztahujícího se na Jacksonův dopis. Dr. Ečer vypracoval tento dokument v Londýně a požádal vládu v Praze o dodání materiálů k odstavcům 1 a 4 dopisu žalobce Jacksona.

Kdo všechno byl členem pracovního týmu československé žaloby? Vedle vedoucího JUDr. Bohuslava Ečera, to byl mj. dr. Fanderlík jako náměstek čs. komise, dále čs. Němec (!) dr. Mayr-Hartng junior, syn bývalého čs. ministra spravedlnosti, a dr. Beckmann, doporučený ministrem vnitra čs. vlády, V. Noskem, česká úřednice, provdaná madam Burrowsová, britská úřednice slečna Sissonsová, a zaměstnanec čs. legace pan Liška. Celý tým pak soudu dodal ve čtyřech částech celý obžalovací spis pod názvem "German Crimes against Czechoslovakia" - Německé zločiny proti Československu.

Tento dokument o 118ti stranách JUDr. Ečer nazval "Československou žalobou proti vedoucím německým válečným zločincům" a vyhradil si právo doplnit tento dokument, což učinil ve čtrnácti doplňcích. Nato po zahájení soudu 15. listopadu 1945 první z dokumentů soudu byl zaměřen proti bývalému prvnímu reichsprotektoru Konstantinu von Neurathovi.

Roli a zločinný podíl alias Sudetoněmců na rozbití ČSR v československé žalobě v Norimberku dr.

Ečer nazval ve své knize podkapitolou **“Sudetští Němci ve službách III. říše”**. Autor poukázal na metody nacistů k dobytí československého státu. **Za hlavní nástroj rozbití ČSR pak označil tak zvané sudetoněmecké hnutí**, popsal jeho vznik, činnost a proměnu v nacistické hnutí, jež vrcholilo požadavkem **“Heim ins Reich!”**

Dr. Ečer vyličil dvojí tvář Henleina, který zpočátku předstíral loajalitu k TGM, k ČSR, údajně odmítal hitlerismus jako nepřijatelnou doktrínu a po volbách 1935 dokonce poslal TGM telegram lojality. Po anšlusu jako pravý podvodník odhodil tuto masku, počal navštěvovat Hitlera, Ribentropa a jiné nacisty a počal připravovat iredentu čs. pohraničí. Čs. žaloba citovala K. H. Franka z výslechu 30. V. 1945, kdy Frank dr. Ečerovi výslovně potvrdil, že za heslem **“Heim ins Reich”** stálo 90 procent alias Sudetoněmců.

Hitlerovi se tak podle dr. Ečera pomocí SdP jako páte kolony, zmocnit nejdříve čs. pohraničí, a posléze i celé ČSR. Československá žaloba proti alias Sudetoněmcům cituje Henleinovu řeč ze 4.března 1941 takto:

“Abychom se chránili proti zásahům Čechů, byli jsme nuceni lhát a zapírat svoji věrnost nacionálně socialistické věci. Byli bychom rádi dali přednost veřejnému vyznávání nacionálního socialismu, je však pochybné, zda bychom byli schopni, kdybychom si tak počínali, splnit svůj úkol, jímž bylo zničení Československa”.

Dr. Ečer při výslechu K. H. Franka ve Wiesbadenu zjistil, že Frank potvrdil spolupráci alias Sudetoněmců se slovenskými luďáky-hlinkovci. To vše ovšem doplňovalo sudetoněmecké gangsterství jako špionáž, vraždění čs. občanů a zuřivý antisemitismus. Dr. Ečer v žalobě konstatuje, že tyto metody se objevovaly již za fungování tzv. **“II. republiky”**, která právně nespadá do kontinuity československé státnosti. Tzv. **“II. republika”** již byla podle něho plně v rukou nacistického Německa – a proto se záhy musela stát obětí německé agrese.

Dr. Rostislav Kocourek, československý zpravodaj z Norimberského soudu, ve své knize **“Svět žaluje v Norimberku** (F. Borový Praha 1946, str.15-18.) uvádí mimo jiné toto:

Ve 43 stranách žaloby U.S.A., Spojeného království Velké Británie, Francie a SSSR. proti válečným zločincům Německa je ČSR uvedena celkem 18x – na stranách 7, 8,9,11,14,16,17, 22, 23, 24, 25, 30, 32, 39, 40, 42 anglického textu. **žaloba konstatuje, že němečtí váleční zločinci se dopustili zločinů rovněž v ČSR.** Podle žaloby českoslovenští občané byli oběťmi koncentračních táborů v Osvětimi a v okolí Lvova a že 20 tisíc československých občanů bylo dále usmrceno ve vězeních gestapa v Brně a na Cejlu, kromě mučených, a že 750 tisíc československých občanů byl deportováno na nucené práce do Německa. Utrpěné hospodářské škody ČSR Norimberský soud odhadl na 200 miliard čs.korun. – A dodnes nebyla splacena ani koruna z válečných reparací, uložených Německu tzv. Pařížskou reparační dohodou, již je Česká republika stále platným signatářem, a která nikdy nebyla Německem splněna. Tzv. česko-německá deklarace v tomto směru není právně závazná ani účinná. V části obecné žaloby Norimberského soudu o ničení obcí a měst jsou uvedeny rovněž jako příklad Lidice a Ležáky, a že **žalovaní se dopouštěli zločinů proti lidskosti v ČSR, atd.**

Zločiny alias Sudetoněmců v dokumentu Norimberského soudu

Dr. Rostislav Kocourek uvádí dokument 388-PS o spiknutí nacistů a vytvoření sudetoněmeckých sborů proti ČSR. Zde je podrobně a instruktivně vyličen, jak Hitler zdůvodňoval vytvoření tzv. Freikorpsu – **“účelem henleinovských sborů je ochrana sudetských Němců a udržování nepořádku a**

srážek. Sbor bude vytvořen v Německu, ale bude vyzbrojen pouze rakouskými zbraněmi” (sic! – R. Kocourek, o.c., str.37.) Dokument 388-PS dokonce cituje i zprávy západních dopisovatelů, jako byl například E.Williams z bostonského Christian Science Monitoru, nebo dopisovatele “Owerseas News Agency” pana A. Gaetse o henleinovcích: “Když prozkoumáme činnost Němců v Československu a po celé délce jeho hranic, máme docela jasné odůvodnění, proč dnes Češi odmítají přechovávat německou skupinu ve své zemi. **Více než 85 procent Němců v Československu dalo se do služeb hitlerovské propagandy**“.To nepsal žádný český bolševik, to napsal nezávislý Američan té doby. Tolik citace zpravodaje Norimberského soudu dr.Kocourka.

Dnes dobře známe historii jak Freikorpsu, tak ordnerského hnutí. Podle směrnic ministerstva vnitra z roku 1946 měl sbor Freikorpsu asi 70 tisíc mužů vyzbrojených III. říší k diverzím a zločinecké činnosti proti armádě i civilnímu obyvatelstvu ČSR. Ordnerské hnutí bylo daleko početnější – počet jeho příslušníků není přesně znám, odhaduje se však asi na jeden milion mužů. (Srv. J.Jaroš Nickelli, Heslář nacistů Blanenska, Blansko-Brno 2004, str.119-122.)

Jsou známy otřesné výsledky činnosti těchto zločineckých tlup. Zavraždění občané, četníci, úředníci, živnostníci, rolníci, dělníci, učitelé, členové Národních jednot, Matice školské, Sokola a dalších českých spolků. Dále naši židovští spoluobčané z pohraničí, vystavení od počátku hnusnému antisemitskému teroru. Jejich majetek byl uloupen arizací. Konečně těž němečtí antifašisté a němečtí komunisté. Všichni byli vyháněni po 1. říjnu 1938 z československého pohraničí, nebo byli zavíráni, zbavováni majetku. Zbylá čs. menšina v okupovaném pohraničí byla bezprávná a vystavena neustálému pronásledování. V tzv. “sudetské župě” byly zakázány všechny české spolky. Jaký byl výsledek tohoto I. vyhnání Čechů z českého pohraničí? V roce 1938 to bylo 152 tisíce Čechů, z toho 23 tisíce dělníků, 8 tisíc živnostníků a 1000 rolníků, 13 tisíc veřejných zaměstnanců, a zbytek byly rodiny a děti. Téměř zmizela židovská komunita! 27 tisíc židovských občanů pohraničí bylo vyhnáno a zbylo jich tu pouze od 600 do 16ti set.

Nakonec k březnu 1939 bylo vyhnáno celkem na 250 tisíc československých občanů z pohraničí ČSR. (Cesta k dekretům a odsunu Němců, Praha 2002, str. 55.) Tato fakta neustále zamlčují a selhávají jak příslušníci německých a rakouských landmanschaftů, pánové Posselt, Zeihsel, madam Steinbachová a další, tak i jejich čeští koryfeje, pánové Herman, Bělobrádek a jiní.

To bylo první vyhnání Čechoslováků. Druhé vyhnání se konalo za protektorátu v několika etapách ve vnitrozemí a postihlo cca úhrnem 100 tisíc protektorátních občanů (Neveklovsko, Sedlčansko, Benešovsko, na Moravě Dražanská vysočina, Vyškovsko a Moravskotřebovsko) Tito občané byli na určitých územích nahrazováni tzv. etnickými Němci (Volksdeutsche) přivezenými z Bessarábie, Moldávie, Banátu atd., kteří začali pracovat na tzv. říšských velkostatkách zde zřízených za pomoci wehrmachtu, NSDAP a BDO na naloupeném českém majetku – na tzv. komandanturách. (Viz J.Jaroš, Bund Deutscher Osten, Sborník Muzea Blansko 2001, str.37-62. – J.Jaroš Nickelli, Germanisace protektorátu a Bund Deutscher Osten, separát ČNL březen 2017, 16 str.)

Svědectví JUDr. Ečera, československého zástupce žaloby v Norimberku

Vraťme se ovšem ke svědectví dr.Ečera jakožto československého zástupce žaloby Norimberského soudu. Henleinovo přiznání ke zločinnému spiknutí jeho strany proti ČSR vyvolalo na Norimberském soudu takovou odezvu, že si vysloužilo zvláštní rozbor se strany amerického žalobce Mr.Aldermanna a dostalo podle něj i název “Aldermannův dokument”. **Alderman se pustil do citace Henleinovy vlastizrady a velezrady na ČSR daleko podrobněji, a to na jednání soudu dne 3.prosince 1945: cituje Henleina takto:**

“Henlein pravil: Nacionální socialismus brzo nás sudetské Němce uchvátil. Náš

boj byl jiné povahy než boj v Německu. Ačkoliv jsme se museli chovat navenek jinak, byli jsme přirozeně tajně ve styku s nacionálněsocialistickou revolucí v Německu tak, abychom mohli být její součástí. Boj o Velké Německo byl bojován také na sudetském území. Mohl být vybojován jen těmi, kteří byli inspirováni duchem nacionálního socialismu, lidmi, kteří byli věrnými stoupenci našeho fýrera, ať bylo jejich chování jakékoliv. Osud mne vyhlédl k tomu, abych byl vůdcem naší národní skupiny v jejím konečném zápasu. Když...na podzim 1933 vůdcové NSDAP mne žádali, abych převzal vůdcovství sudetských Němců, stál jsem před obtížným problémem. Má nacionálněsocialistická strana pokračovat v ilegalitě nebo má hnutí v zájmu sebezáchovy sudetských Němců a pro přípravu jejich návratu do Říše vésti boj pod maskou a methodami, které se zevnímu světu jeví zcela legální? Pro nás sudetské Němce jen druhá alternativa se zdála být možnou, neboť sebezáchova naší národní skupiny byla v sázce.

Bylo by jistě snazší vyměnit tento tvrdý a duševně vyčerpávající boj za heroické gesto vyznání nacionálnímu socialismu a uvěznění v československém vězení. Zdálo se být pochybné, splnili bychom tímto způsobem svůj politický úkol: zničit Československo jako baštu proti Německé říši."

Americký žalobce Mr. Alderman tu jednoznačně odhalil celou podstatu Henleinovy velezrady ČSR, a to jako velezrady kolektivního zločinného spolčení proti republikánsko demokratické podstatě státu Československé republiky.

Dr. Ečer pak ve své knize rozlišil tři základní etapy této sudetoněmecké velezrady (nehovořím o vlastizradě – alias Sudetoněmci až na výjimky nikdy ČSR vnitřně neuznávali jako svůj stát).

V I.etapě let 1935-36 henleinovci maskují svůj postoj rouškou loajality a Henlein v Londýně lže o příklonu k TGM a "antinacismu".

Ve II.etapě roku 1937 henleinovci cení zuby a vyhlašují autonomii v rámci ČSR.

Ve III.etapě let 1938-39 se henleinovci prohlašují za nacisty, vyhlašují revoltu proti ČSR a hesla "Es kommt der Tag" a "Heim ins Reich". Tolik vývoj taktiky henleinovců podle dr. Ečera. (B. Ečer, o.c.str.160.)

A nyní provedme malý exkurs. K výše uvedenému dodejme, že ve III.etapě řvou zločinecké tlupy henleinovců na Červeném Hrádku lordu Runcimanovi známou parolu: "Lieber Lord, befrei uns von der Tschechoslowakei". Navíc tu po odsunu alias Sudetoněmců zasáhla ironie osudu, když exilový československý exdiplomat Karel Lisický se dotázal landsmanů:

"Když Konrad Henlein v září 1938 jménem svých přívrženců prohlásil, Wir wollen heim ins Reich, bylo každému jasné, co tím myslí. Když ale vy dnes, tentokrát z Říše, voláte ,Wir wollen heim!, tak vám musím položit otázku: Kde je váš domov? Je vaším cílem zajistit budoucnost vaší domoviny uvnitř německých hranic, nebo jste ochotni uznat veřejně - co se našeho vzájemného vztahu týče - hranice Německa z roku 1937?"

(Dle E.Hrušky, Sudetoněmecké kapitoly, Start Liberec 2008, str.26-27.) Ex diplomat Lisický tehdy samozřejmě žádnou odpověď landsmanů nedostal. Bodejť. My odbojáři totiž přesně víme, jakou odpověď mají na mysli páni landsmani. Oni chtějí svůj "Heimat" vyrobit opětným odtržením českého

pohraničí na věčné časy a nikdy jinak, "nicht wahr, meine Herren?" Jenže to nesmí říkat nahlas - pořád tu ještě platí Postupim, Paříž a nenáviděné dekrety!

Proto musí páni landsmané neustále blábolit etnografické bláboly o sebeurčení "zvláštní etnické skupiny Sudetoněmců" a jiné naprosto pavědecké výmysly. A proto musí blábolit o "harmonickém smíření dvou starých státních národů", a proto usilují o "smíření, vyrovnání a návrat" landsmanů do Čech, proto se tu budují za drahé peníze státy muzea v Ústí nad Labem, proto se konají "pochody smíření z Pohořelic do Brna", proto se točí filmové kýče jako Habrmanův mlýn, a proto se vydávají pseudoromány jako "Vyhánění Gerty Schnirch". A pánové Hermanové a jejich čeleď musejí tyto výmysly neustále obhajovat a mást jimi mysl mladé generace, která nikdy nebyla pravdivě v detailu školená o svých vlastních republikánských dějinách, natož o dějinách německé menšiny v českém státě. A proto se z jistých veřejných a závodních knihoven musely vyhazovat knihy jako Ečerův "Norimberský soud", Amortův "Drang nach Osten", nebo Kocourkův "Svět žaluje v Norimberku". A dokonce i beletrie jako Ptáčníkovo "Město na hranici" nebo Mňačkův román "Kde končí prašné cesty". A proto tyto knihy zachraňují některé antikvariáty. A některé osvícené knihovny. Čest jejich práci a snaze. Národní obrození nezahyne...

A opět zpátky k Aldermanovu dokumentu o zločinné roli henleinovců v ČSR. Boj henleinovců proti demokratické republice potřeboval to, co potřebovala všechna zločinecká hnutí rozvratníků a fašistů všeho typu - totiž peníze. A Mr. Alderman dokumentoval, jak tito "krajané landsmané" - tak jim cudně říká pan Herman - získávali od nacistů III. říše obolus na své zločinecké rejdy. Dr. Ečer ve svém Norimberském soudu popsal tuto pasáž Aldermanova dokumentu následovně.

Řízení Norimberského soudu totiž odhalilo podrobnosti o vývoji sudetské politiky a jejím řízení z Hitlerova Berlína. Sudeti přijímali od hitlerovců nejen příkazy, ale též velké finance. V etapě od března 1938 - tedy od anšlusu Rakouska do září 1938, do Mnichova, se jednalo o požadavcích sudetů vůči ČSR a vláda ČSR se snažila jakkoli vyhovět stále se zvyšujícím požadavkům henleinovců. Tyto požadavky byl pouhou zástěrou hlavního plánu - rozvalu ČSR a její potomní okupace. Zde právě Mr. Alderman předložil dokument o vyplácení henleinovců říšským zahraničním úřadem již od roku 1935. Tento dokument má číslo 3059-PS exhibit U.S.A 96 a pochází z archivu říšského ministerstva zahraničí. Z Ribbentropova ministerstva.

Tento dokument otiskl Norimberský soud v protokolu na str. 789-790. Němci označili tento dokument jako tzv. "Wörmanovo memorandum". Memorandum podepsané státním podtajemníkem ministerstva zahraničí datované v Berlíně 19. srpna 1938. Byla to odpověď na Henleinovu žádost o finanční podporu (!) Mr. Alderman zaprotokoloval zvláště následující pasáž:

"Sudetoněmecká strana byla podporována zahraničním ministerstvem pravidelně od roku 1935 jistými částkami, tvořícími měsíční příspěvek 15 000 marek. 12 000 marek z toho se posílalo pražskému velvyslanectví pro výplaty a 3000 marek se vyplácelo berlínskému zástupci strany Büro Bürger. V posledních několika měsících úkoly uložené úřadu Bürgerovu vzrostly podstatně vzhledem k současným vyjednáváním s českou vládou. Počet letáků a map, které se vyrábějí a rozšiřují, stoupl, Propaganda tiskem vzrostla úžasně. Výdaje stouply, zvláště pro získávání dobrých informací, výdaji na cesty do Prahy, Londýna a do Paříže, včetně financování cest sudetoněmeckých poslanců a agentů. Za těchto poměrů úřad Bürgerův nemohl vystačit s měsíčním příspěvkem ve výši 3000 marek a žádal o zvýšení na 5500 marek. Vzhledem k podstatnému zvýšení činnosti úřadu a vzhledem k významu této činnosti pro součinnost se zahraničním úřadem tato žádost se podporuje. Postupuje se oddělení personálnímu se žádostí o schválení. Žádá se o zvýšení příspěvku se zpětnou platností od 1.srpna". Podepsán

Wörmann.

To ovšem nebylo vše. Říše platila henleinovce nikoliv zadarmo. Vyžadovala přesné plnění rozkazů Berlína. Aldermn předložil další exhibit 3060 PS, exhibit U.S.A 93 Psal jej ručně (!) vyslanec Eisenlohr v Praze. Dle Aldermana řízení henleinovců šlo tak daleko, že i jejich řeči v ČSR byly upravovány v Berlíně německými úřady.

Říše dokonce posílala odděleně Henleinovi a Frankovi vytýkáci dopisy, pakliže něco zpackali na veřejnosti (Ečer, o.c.str 162-163.)

Je zbytečné dále citovat, podrobnosti jsou rozvedeny v Ečerově monografii, včetně řady jmen nacistů, kteří řídili a synchronizovali jednání jednotlivých předáků sudetoněmecké strany v ČSR. K těmto jménům jen připomeňme, že v této nechvalné řadě figuruje i jméno otce známého presidenta von Weiszäckera, jenž byl oblíbencem našeho polistopadového instalovaného presidenta Václava Havla. Tradice a inkarnace v přímém přenosu...

Co závěrem?

Domnívám se, že jsem dostatečně ilustroval podstatu žaloby čs. Němců alias Sudetoněmců na Norimberském soudu. A to takovými neprůstřelnými dokumenty, že nesnesou jakoukoli vnější kritiku nebo selhávání. To je též jasným důvodem jejich zamlčování před zejména mladší českou veřejností, která se v drtivé většině nezabývá moderní historií vlastní republiky a zejména obdobím nacistické okupace, když jí navíc média a takzvaní politologové zhusta – až na vzácné výjimky – podsouvají naprosto zkreslené a někdy dokonce, jako v případě pana exministra Hermana , i nepravdivé – soudy a sdělení o povaze zločinné sudetoněmecké politiky iredenty a velezrady demokratické I. Československé republiky.

Norimberský soud jasně a jednoznačně prokázal zločinné spolčení drtivé sudetoněmecké většiny proti republice. Proto byl naprosto práv president Zeman, když v Lidových novinách prohlásil, že “Odsun byl lepší než smrt!” Zločinné spiknutí Sudetoněmců proti republice, ať již bylo motivováno jakkoli, provozovala masová seskupení ordnerů i Freikorpsu, podporovala je seskupení sudetoněmeckých organizací, jako byl například Volkssport, příslušníci henleinovských organizací páchali jednotlivé a společné zločiny proti československým i někdy vlastním německým spoluobčanům. Je třeba si uvědomit i skutečnost, že statisticky vzato každý třetí dospělý alias Sudetoněmec dostal od Hitlera zvláštní sudetskou medaili za zločin přípravy a provádění iredenty pohraničí od těla ČSR. Tuto medaili dostal jeden milion sto šedesát dva tisíce šest set sedmnáct alias Sudetoněmců (Vyznamenání z doby nesvobody 1939-1945, Praha 1999, str. 19,22-24.)

Všechna tato historická fakta nutí nás odbojáře a legionáře k jednoznačnému postoji vůči snahám zkreslovat, selhávat a utajovat zločinnou podstatu sudetoněmeckého šovinistického a iredentistického hnutí v ČSR v letech 1918-1945.

Tato zločinná pozice většiny alias Sudetoněmců vůči ČSR až na výjimečně malou skupinu antifašistů (po válce odhadovanou na 220 tisíc čs. Němců, kteří měli právo na čs. občanství pro svůj prokázaný loajální postoj) není uznání kolektivní viny, nýbrž většinové viny tak, jak ji řešil Norimberský soud.

Sudetští Němci byli na Norimberském soudu - jak jsme ilustrovali na dokumentech soudu - žalováni a souzeni jako zločinné spolčení. Odsouzen byl jejich podstatný podíl na rozvrácení a zničení republikánsko demokratické podstaty státu ČSR.

AUTOR: Dr.Jiří Jaroš Nickelli

[ZDROJ](#)